

Для Джуста існувало лише дві проблеми — місяць і вуса.

Узагалі він мав здійснювати обхід довкола Удового будинку, але останні п'ятнадцять хвилин тупцював біля південно-східної стіни в садку, намагаючись вигадати щось романтичне, що можна було б сказати Ані.

От якби вона мала очі сині, як море, чи зелені, схожі на смарагди. Дауськи! Очі в неї були карі — чарівні, мрійливі... кольору топленого шоколаду? Брунатні, як кроликове хутро?

— Скажи, що її шкіра сяє, наче молодий місяць, — радив його друг П'єстр. — Дівчатам таке подобається.

Чудова знахідка, але кеттердамська погода не сприяла. Того дня з гавані не дмухнув ані найслабший вітерець, важкі молочно-сірі хмари оповили міські канали й загорнули алеї у вологу мряку. Навіть тут, поміж садибами Гельдстрат, повітря пряно пахло рибою й застоюною водою. На островах, що вже не належали місту, працювали нафтопереробні заводи, і їхній дим розлітався небом, наче

мазки солоної імлі. Повний хворобливо жовтий місяць здавався не прикрасою, а пухирем, який уже давно варто було проколоти.

Може, зробити комплімент Аніному сміху? От тільки він ніколи не чув, щоб дівчина сміялася. Що й казати, не такий він уже й вправний жартівник.

Джуст зиркнув на своє відображення в одній зі скляних панелей на двостулкових дверях, що вели в будинок із боку саду. Мама не помялася. Навіть у новій формі він мав вигляд немовляти. Обережно провів пальцем уздовж верхньої губи. Бодай би вже ці вуса вирости. Принаймні сьогодні вони здаються густішими, ніж учора.

Він уже пропрацював у міській варті трохи менше від шести тижнів. Це виявилось й близько не таким захопливим, як хлопець сподівався. Уявляв, як ганятиметься за злодіями в Бочці чи патрулюватиме гавані, стане найпершим із тих, хто перевірятиме вантажі, що надходять до доків. Але відколи в ратуші вбили того посланця, Торговельна Рада ремствувала й скаржилася на охорону. А він де тоді був? Тинявся без діла довкола садиби якогось таланитого крамаря. Хоча не простого крамаря. Радник Уд обіймав таку високу посаду в кеттердамському уряді, про яку іншим годі й мріяти. Цей чоловік знав, як видертися кар'єрними сходами.

Джуст обсмикнув на собі кітель, приладнав гвинтівку, потім поплескав себе важеньким кийком по стегну. Може, він сподобається Удові. «Має гостре око й швидко вправляється з кийком, — скаже той. — Цей молодик заслуговує на підвищення».

— Сержант Джуст Ван Пель, — прошепотів, насолоджуючись звучанням слів. — *Капітан* Джуст Ван Пель.

— Годі вже на себе витріщатися!

Хлопець метушливо озирнувся й зашарівся. Хенк і Руттер стрімко увійшли до садочка, що ріс обабіч садиби. Обидва старші, вищі й кремезніші за Джуста, до того ж домашні охоронці, особисті служники радника Уда. Це означало, що вони носили його блідо-зелені лібреї, були озброєні химерними гвинтівками з Новозем'я

й не дозволяли Джустові забути ані на хвилинку, що він лише мізерний пішак із міської варти.

— Твій пушок не ростиме швидше, скільки б ти його не пестив, — зареготав Рутгер.

Джуст спробував зберегти хоч крихту гідності:

— Мушу завершити обхід.

Рутгер штурхнув Хенка ліктем:

— Збирається встромити свого носа до Гришиної майстерні, щоб повитріщатися на ту кралю.

— Ох, Аню, чому б тобі не скористатися магією Гриші, щоб допомогти моїм вусам хоч трішки вирости, — кривлявся Хенк.

Джуст розвернувся на підборах і рвучко попрямував до східної стіни будинку. Щоки його палали вогнем. Ці двоє глузували з нього щомиті, відколи хлопець тут з'явився. Якби не йшлося про Аню, він би, напевно, звернувся до капітана з проханням про переведення куди-інде. Вони з дівчиною ледь перекинулися кількома словами під час його обходів, але Аня, без сумніву, залишалася найкращою частиною його нічних вартувань.

І ніде правди діти, йому подобалася не лише вона, а й Удове помешкання, хоча хлопець лише кілька разів крадькома зазирнув у вікно. Уд володів одним із найбільших будинків на Гельдстрат — підлога там була викладена мерехтливим чорним і білим каменем, люстри зі склом ручної роботи освітлювали личковані темним деревом стіни. Здавалося, наче під кесонними стелями дрейфують велетенські медузи. Іноді Джуст уявляв, що це його садиба, що він заможний крамар, котрий щойно прудко вибіг із будинку до свого вишуканого садочка.

Хлопець глибоко вдихнув, а тоді завернув за ріг будівлі. Аню, твої очі брунатні, наче... кора дерева? Ні, він мусить вигадати щось інше. Утім, експромти завжди вдавалися йому найкраще.

Дивно, але хтось залишив скляні двері Гришиної майстерні розчахнутими навстіж. Ця майстерня свідчила про Удові статки більше,

ніж уручну розмальовані блакитні кахлі на кухні чи камінні полиці, заставлені горщиками з тюльпанами. Гришині контрактики були недешевими, але Уд пристав на угоду аж із трьома.

Чомусь Юрій не сидів за довгим робочим столом, та й Ані не було видно. Лише Ретвенко виявився на місці. Умостився, недбало розкинувшись, на стільці в темно-синьому халаті. На грудях лежала книжка, але очі були заплющені. Джуст потупцював хвилинку у дверях, а потім прочистив горло:

— Ці двері мусять зачинятися й замикатися на ніч.

— Це не будинок, а лазня якась, — спроквола одізвався Ретвенко, так і не розплющивши очей. Він мав помітний переливчастий равканський акцент. — Скажи Удові, що я зачиню двері, коли на решті перестану пріти.

Ретвенко був Верескуном, значно старшим за інших найманців Гриші. У його волосі вже виднілися сріблясті пасма. Подейкували, що чоловік воював на боці переможених у Равканській громадянській війні, а коли бойові дії скінчилися, утік до Керчу.

— Я залюбки передам ваші скарги радникові Уду, — збрехав Джуст. У будинку завжди було надто спекотно, наче його мешканців зобов'язали використати певну кількість вугілля. Проте хлопець не мав наміру вказувати їм на це. — До тієї ж миті...

— Ти маєш новини про Юрія? — перервав його Ретвенко, розплющивши нарешті очі, ретельно захищені під важкими повіками.

Джуст ніяково глипнув на миски з червоним виноградом і стоси бордового оксамиту, що вкривали робочий стіл. Юрій намагався перелити фруктову «кров» до порт'єр пані Уд, але нещодавно тяжко захворів, відтоді Джуст його й не бачив. На оксамиті вже зібралася пилюка, а виноград почав псуватися.

— Я нічого не чув.

— Звісно ж, де тобі чути. Надто зайнятий своїм плентанням довкола в дурнуватій багряній формі із задертою кирпою.